

Cijenjeni učesnici Tribine Instituta za istoriju u Sarajevu!
Uvažene kolegice i kolege!

Jedan naš književnik je davno napisao kako “godišnjice smrti nisu nikakav dobar znak obilježja, jer ko se to raduje [...] nečijoj smrti, pa ma kakva ona bila”. Mi danas ne obilježavamo ničiju smrt, nego nam je godišnjica smrti prof. dr. Borisa Nilevića bila povod da na ovakav način progovorimo o njemu kao naučniku i o njemu kao čovjeku. Obilježavajući polustoljetnu godišnjicu rada Instituta za istoriju u Sarajevu, ovaj Okrugli sto je prilika da ga se sjetimo.

Boris Nilević je sedam godina bio direktor Instituta za istoriju. Rekao bih da je bio direktor u najtežem razdoblju, kada se sve okolo rušilo, a on je imao zadatak sačuvati ono što se sačuvati trebalo i što se sačuvati moglo. U vrijeme kada se sve rušilo i kada je svuda oko njega bila smrt on je živio za Institut i sa Institutom. Čudan je fenomen življenja, fenomen života i smrti! Boris Nilević nije bio samo historičar, on je bio filozof koji je trebao uvoditi red u nečemu što na red naviklo bilo nije i u vremenu kada je red bio izuzetak. Jednom je neko rekao: “Rodilo se i mora se umrijeti; svejedno od čega; bolje je samo da to bude što kasnije i da se proživi što bolje i što lakše”. Čini mi se da Boris Nilević nije imao tu sreću: on nije živio dugo, a i to što je proživio nije proživio lahko. Rođen u Sarajevu 2. juna 1947, a umro 11. decembra 1999, i od ukupno 52 godine života 25 je proveo u Institutu! Čudna igra brojeva 5 i 2!

U ime Instituta za istoriju želim vas sve pozdraviti i zahvaliti što ste se odazvali našem pozivu, i što se skupa s nama danas prisjećate Borisa Nilevića. Svim govornicima, i onima koji se Borisa sjećaju samo kao čovjeka, kao prijatelja, i onima koji ocjenjuju njegov naučni, publicistički i društveni doprinos razvoju duha na ovom dijelu planeta, želim svako dobro.

Dr. Husnija Kamberović,
direktor Instituta za istoriju u Sarajevu

Sarajevo, 9. decembra 2009.